

Wersja zanonimizowana

Tłumaczenie

C-536/23-1

Sprawa C-536/23

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

22 sierpnia 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Landgericht München I (Niemcy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

18 lipca 2023 r.

Strona powodowa i strona wnosząca środek odwoławczy:

Republika Federalna Niemiec

Strona pozwana i druga strona postępowania odwoławczego:

Mutua Madrileña Automovilista

[...]

W sprawie

Republika Federalna Niemiec [...]

– strona powodowa i strona wnosząca środek odwoławczy –

[...] przeciwko

Mutua Madrileña Automovilista [...]

– strona pozwana i druga strona postępowania odwoławczego –

[...] w przedmiocie roszczenia [o zapłatę]

Landgericht München I [...] wydaje następujące

postanowienie

1. Postępowanie zostaje zawieszone.
2. Do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej kieruje się następujące pytanie prejudycjalne:

Czy wykładni art. 13 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych w związku z art. 11 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia należy dokonywać w ten sposób, że również samo państwo członkowskie Unii Europejskiej jako pracodawca, który w okresie spowodowanej przez wypadek drogowy (tymczasowej) niezdolności do pracy swojego urzędnika w dalszym ciągu wypłacał mu wynagrodzenie i który wstąpił w prawa owego pracownika względem mającego siedzibę w innym państwie członkowskim zakładu ubezpieczeń ubezpieczającego odpowiedzialność cywilną za pojazd uczestniczący w wypadku, może – w charakterze „poszkodowanego” w rozumieniu wskazanego przepisu – pozwać wspomniany zakład ubezpieczeń przed sąd właściwy dla miejsca zamieszkania niezdolnego do pracy urzędnika, jeżeli takie bezpośrednie powództwo jest dopuszczalne?

Uzasadnienie:

I)

Strona powodowa i strona wnosząca środek odwoławczy (zwana dalej „stroną powodową”) jako pracodawca urzędniczką, która została poszkodowana w wypadku drogowym, dochodzi z tytułu prawa, w które wstąpiła, roszczeń odszkodowawczych od strony pozwanej i drugiej strony postępowania odwoławczego (zwanej dalej „stroną pozwaną”) jako zakładu ubezpieczeń ubezpieczającego odpowiedzialność cywilną za drugi pojazd uczestniczący w wypadku.

Urzędniczka ma miejsce zamieszkania w Monachium i pracuje jako urzędniczka federalna w monachijskim oddziale Deutsches Patent- und Markenamt (niemieckiego urzędu patentowego i znaków towarowych, Niemcy). Deutsches Patent- und Markenamt jest wyższym organem federalnym.

Podczas urlopu na Majorce w dniu 8 marca 2020 r. urzędniczka miała wypadek – zderzyła się, jadąc na rowerze, z wynajętym samochodem ubezpieczonym w zakresie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej, który prowadził niemiecki kierowca posiadający miejsce zamieszkania we Francji. Z powodu odniesionych wówczas obrażeń w okresie od dnia 8 marca 2020 r. do dnia 16 marca 2020 r. pozostawała niezdolna do pracy.

Strona powodowa jako pracodawca wypłaciła jej wynagrodzenie za okres niezdolności do pracy w wysokości 1432,77 EUR, a pismem z dnia 25 stycznia 2021 r. podniosła wobec powołanego przez stronę pozwaną w Niemczech przedstawiciela do spraw roszczeń – APRIL Financial Services AG – roszczenie o zwrot tego wynagrodzenia. Strona pozwana odmówiła wypłaty świadczenia, uzasadniając to tym, że to urzędniczka spowodowała wypadek.

Następnie strona powodowa wystąpiła z powództwem do Amtsgericht München (sądu rejonowego w Monachium, Niemcy) o zapłatę 1432,77 EUR [...]. Strona pozwana zakwestionowała roszczenie, a ponadto podniosła zarzut braku jurysdykcji międzynarodowej sądu, do którego wystąpiono z tym powództwem. Wyrokiem z dnia 16 lutego 2022 r. Amtsgericht München odrzucił następnie powództwo ze względu na brak jurysdykcji międzynarodowej, wyjaśniając w tej kwestii, że strona powodowa nie może powołać się na jurysdykcję, o której mowa w art. 11 ust. 1 lit. b), art. 13 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1215/2012”), ponieważ przepis ten jako przepis stanowiący odstępstwo podlega wykładni zawężającej, a strona powodowa jako państwo w ramach abstrakcyjno-typizującej oceny potrzeby ochrony nie wymaga szczególnej ochrony zapewnianej przez te przepisy, zwłaszcza że na przykład w ramach ubezpieczenia emerytalnego i zdrowotnego pod względem funkcjonalnym działa również jako zakład ubezpieczeń społecznych. [...] [wywód dotyczący krajowego prawa procesowego]

Od tego wyroku [...] strona powodowa [...] wniosła środek odwoławczy [...] [...] [wywód dotyczący krajowego prawa procesowego]

Strona powodowa stoi na stanowisku, że Amtsgericht München niesłusznie uznał, iż nie ma jurysdykcji, ponieważ w odpowiedni sposób jak najbardziej może ona powołać się na art. 11 ust. 1 lit. b), art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1215/2012. Jako pracodawca pracownicy, która była bezpośrednią poszkodowaną w wypadku drogowym, kontynuując wypłacanie jej wynagrodzenia, nabyła jej roszczenia odszkodowawcze wobec strony pozwanej w drodze wstąpienia w prawa na mocy ustawy. Uzasadnia to jurysdykcję sądów w państwie miejsca zamieszkania poszkodowanej również w odniesieniu do podmiotu, który wstąpił w prawa na mocy ustawy. W świetle orzecznictwa Trybunału [w szczególności wyroku Trybunału z dnia 20 lipca 2017 r. (C-340/16)] nie należy bowiem właśnie rozpatrywać konkretnie każdego indywidualnego przypadku i różnicować według kryterium słabości, lecz w interesie przewidywalności każdy wstępujący w prawa wierzyciela – dochodzący roszczeń nie jako ubezpieczyciel czy też zakład ubezpieczeń społecznych, lecz jako podmiot, który wstąpił w prawa na mocy ustawy, z tytułu prawa, które na niego przeszło, tak, jak poszkodowany – może występować z powództwem również do sądów właściwych według miejsca zamieszkania poszkodowanego.

Strona powodowa wnosi o

uchylenie wyroku Amtsgericht München w związku ze środkiem odwoławczym strony powodowej [...] oraz zasądzenie od strony pozwanej zapłaty stronie powodowej kwoty 1432,77 EUR wraz z odsetkami w wysokości pięciu punktów procentowych powyżej odpowiedniej stopy bazowej od chwili wniesienia powództwa,

[...] [żądanie podnoszone tytułem ewentualnym].

Strona pozwana wnosi o

odrzućcie odwołania.

Strona pozwana stoi na stanowisku, że z celu ochronnego art. 11 ust. 1 lit. b), art. 13 rozporządzenia nr 1215/2012 wynika, iż na uprzywilejowanie to może się powołać wobec pozywanego ubezpieczyciela jedynie strona, którą pod względem instytucjonalnym należy uznać za podmiot słabszy w porównaniu z ubezpieczycielem, tj. zakładem ubezpieczeń ubezpieczającym odpowiedzialność cywilną. W wypadku zarówno zakładu ubezpieczeń społecznych, jak i profesjonalnych uczestników obrotu w sektorze ubezpieczeń Trybunał miał zaprzeczyć, by tak było, niezależnie od ich wielkości [wyroki Trybunału: z dnia 17 września 2009 r. (C-347/08); z dnia 31 stycznia 2018 r. (C-108/17); z dnia 20 maja 2021 r., (C-913/19); z dnia 21 października 2021 r. (C-393/20)]. Takiej niższości instytucjonalnej należy jednak zaprzeczyć również w wypadku państwa członkowskiego Unii Europejskiej jako podmiotu prawa międzynarodowego publicznego, zwłaszcza jeśli – jak strona powodowa w niniejszej sprawie – wykonuje również świadczenia, które co do istoty odpowiadają świadczeniom zakładu ubezpieczeń społecznych, a ponadto ma też nadzór nad ubezpieczycielami działającymi na jego terytorium. W każdym razie sąd, do którego wniesiono środek odwoławczy, jako instancja odwoławcza zobowiązana jest do przedłożenia Trybunałowi pytania w przedmiocie wykładni zgodnie z art. 267 TFUE, w szczególności jeśli chciałaby w tym zakresie odstąpić od wyroku Oberlandesgericht Koblenz (wyższego sądu krajowego w Koblencji, Niemcy) z dnia 15 października 2012 r. (12 U 1528/11).

[...] [wywód dotyczący krajowego prawa procesowego]

II)

Postępowanie należy zawiesić zgodnie z § 148 Zivilprozessordnung (kodeksu postępowania cywilnego, Niemcy), a pytanie ujęte w pkt 2 sentencji postanowienia przedłożyć Trybunałowi zgodnie z art. 267 akapit pierwszy lit. b), art. 267 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”). Środek odwoławczy strony powodowej jest bowiem dopuszczalny, a jego zasadność zależy od wykładni art. 11 ust. 1 lit. b), art. 13 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (zwanego dalej

„rozporządzeniem nr 1215/2012”) czy też od tego, czy sąd, do którego wniesiono powództwo w pierwszej instancji, ma jurysdykcję.

1. Środek odwoławczy strony powodowej od wyroku Amtsgericht München [...] jest dopuszczalny. [...] [wywód]
2. Zasadność środka odwoławczego zależy od odpowiedzi na pytanie o to, czy Amtsgericht München słusznie stwierdził, iż nie ma jurysdykcji w świetle art. 11 ust. 1 lit. b), art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1215/2012.

2.1 Unijne ramy prawne mają w tym zakresie następujące brzmienie:

- Motywy rozporządzenia nr 1215/2012:

„(15) Przepisy o jurysdykcji powinny być w wysokim stopniu przewidywalne i opierać się na zasadzie, że jurysdykcję w ogólności mają sądy miejsca zamieszkania pozwanego. Tak ustalona jurysdykcja powinna mieć miejsce zawsze, z wyjątkiem kilku dokładnie określonych przypadków, w których ze względu na przedmiot sporu lub autonomię stron uzasadnione jest inne kryterium powiązania. Siedziba osób prawnych musi być zdefiniowana wprost w rozporządzeniu celem wzmocnienia przejrzystości wspólnych przepisów i uniknięcia konfliktów kompetencyjnych.

[...]

(18) W sprawach dotyczących ubezpieczenia, umów z udziałem konsumentów i z zakresu prawa pracy strona słabsza powinna być chroniona przez przepisy jurysdykcyjne dla niej bardziej korzystne niż przepisy ogólne”.

- Artykuł 11 rozporządzenia nr 1215/2012:

„1. Ubezpieczyciel mający miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego może zostać pozwany:

a) przed sądy państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania;

b) w innym państwie członkowskim, w przypadku powództw ubezpieczającego, ubezpieczonego lub uposażonego z tytułu ubezpieczenia – przed sąd miejsca, w którym powód ma miejsce zamieszkania; lub

c) jeżeli jest on współubezpieczycielem – przed sąd państwa członkowskiego, przed który został pozwany główny ubezpieczyciel.

2. Jeżeli ubezpieczyciel nie ma miejsca zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, ale posiada filię, agencję lub inny oddział

w państwie członkowskim, to w sporach wynikających z ich działalności jest traktowany tak, jak gdyby miał miejsce zamieszkania na terytorium tego państwa członkowskiego”.

- Artykuł 13 rozporządzenia nr 1215/2012:

„1. W odniesieniu do ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel może być również pozwany przed sąd, w którym zawisło powództwo poszkodowanego przeciwko ubezpieczonemu, o ile jest to dopuszczalne według prawa tego sądu.

2. Przepisy art. 10, 11 i 12 mają zastosowanie do powództw wytoczonych przez poszkodowanego bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi, jeżeli takie bezpośrednie powództwo jest dopuszczalne”.

- 2.2 Zgodnie z art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1215/2012 poszkodowany, który dochodzi bezpośredniego roszczenia wobec ubezpieczyciela, może wystąpić powództwem do sądu mającego jurysdykcję zgodnie z art. 10–12 rozporządzenia nr 1215/2012. Artykuł 11 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1215/2012 umożliwia z kolei wniesienie powództwa do sądu właściwego według miejsca zamieszkania ubezpieczającego, a tym samym – ze względu na odesłanie zawarte w art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1215/2012 – według miejsca zamieszkania poszkodowanego.

Strona powodowa – strony są w tym zakresie zgodne – dochodzi bezpośredniego roszczenia wobec strony pozwanej jako zakładu ubezpieczeń ubezpieczającego odpowiedzialność cywilną za drugi pojazd uczestniczący w wypadku zgodnie z art. 18 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (zwanego dalej „rozporządzeniem Rzym II”) w związku z art. 7.1 ust. 2, art. 1.1, art. 143 hiszpańskiej ustawy Ley sobre responsabilidad civil y seguro en la circulación de vehículos a motor (zwanego dalej „LRCSCVM”) – z tytułu prawa, które na nią przeszło zgodnie z art. 19 rozporządzenia Rzym II w związku z § 76 Bundesbeamtengesetz (ustawy o urzędnikach, Niemcy). Strona powodowa jest bowiem, co również jest bezsporne, pracodawcą urzędniczki, która była poszkodowana w wypadku, oraz, co znów jest bezsporne, wypłaciła poszkodowanej w okresie spowodowanej wypadkiem niezdolności do pracy wynagrodzenie w wysokości 1432,77 EUR.

- 2.3 Decydujące znaczenie ma teraz pytanie, czy również strona powodowa, która wnosi powództwo z tytułu prawa pracownicy będącej pierwotnie poszkodowaną wskutek wypadku, w które wstąpiła na mocy ustawy, może powołać się na art. 11 ust. 1 lit. b, art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1215/2012.

W odniesieniu do przepisów jurysdykcyjnych rozporządzenie nr 1215/2012 – podobnie jak będące jego poprzednikiem rozporządzenie (WE) nr 44/2001

z dnia 22 grudnia 2000 r. (zwane dalej „rozporządzeniem nr 44/2001”) – opiera się na następujących głównych motywach: W myśl motywu 15 rozporządzenia nr 1215/2012 przepisy o jurysdykcji powinny być w wysokim stopniu przewidywalne i opierać się na zasadzie, że jurysdykcję w ogólności mają sądy miejsca zamieszkania pozwanego. Zgodnie z motywem 18 wspomnianego rozporządzenia w sprawach dotyczących ubezpieczenia, umów z udziałem konsumentów i z zakresu prawa pracy strona słabsza powinna być chroniona przez przepisy jurysdykcyjne dla niej bardziej korzystne niż te przepisy ogólne.

- 2.4 O ile wiadomo, Trybunał wypracował już w tej kwestii kluczowe zasady w trzech wyrokach: z dnia 17 września 2009 r. (C-347/08); z dnia 20 lipca 2017 r. (C-340/16); z dnia 31 stycznia 2018 r. (C-106/17), aby pogodzić ze sobą z jednej strony ochronę strony słabszej, która jest celem art. 10–13 rozporządzenia nr 1215/2012 (lub też identycznie brzmiących przepisów rozporządzenia nr 44/2001, będących ich poprzednikami), a z drugiej strony niezbędną przewidywalność jurysdykcji:

I tak wszystkie podmioty, które same są profesjonalnymi uczestnikami obrotu w sektorze ubezpieczeń, czy to jako ubezpieczyciele, czy to jako instytucje ustawowego zabezpieczenia społecznego [wyrok z dnia 17 września 2009 r. (C-347/08)], czy też w charakterze cesjonariusza będącego profesjonalistą [wyrok z dnia 31 stycznia 2018 r. (C-106/17)], nie wymagają ochrony i nie są w związku z tym objęte ochroną przy wyborze forum actoris, udzieloną w art. 10 i nast. rozporządzenia nr 1215/2012, i to niezależnie od tego, czy działają z porównywalną siłą rynkową i gospodarczą, co ubezpieczyciel będący stroną pozwaną.

Natomiast wszystkie podmioty, które nie są profesjonalnymi uczestnikami obrotu w sektorze ubezpieczeń, lecz wnoszą powództwo z tytułu prawa, które przeszło na nich z poszkodowanego na przykład wskutek dziedziczenia lub kontynuacji wypłacania wynagrodzenia, należy uznać za „poszkodowanych” w rozumieniu art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1215/2012 i przysługuje im forum actoris zgodnie z art. 10 i nast. rozporządzenia nr 1215/2012. Również to znajduje z kolei zastosowanie bez konieczności badania ad casum indywidualnej potrzeby ochrony. Trybunał zważył w tej kwestii, co następuje [wyrok Trybunału z dnia 20 lipca 2017 r. (C-340/16, pkt 34 i nast.)]:

„Ponadto, jak zauważył w swoim postanowieniu odsyłającym sąd odsyłający, kazuistyczna ocena kwestii, czy pracodawca kontynuujący wypłatę wynagrodzenia może zostać uznany za »stronę słabszą«, co warunkuje uznanie go za objętego zakresem pojęcia »poszkodowanego« w rozumieniu art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 44/2001, powodowałaby powstanie ryzyka osłabienia pewności prawa i byłaby sprzeczna z celem ustanowionym w motywie 11 owego

rozporządzenia, zgodnie z którym przepisy o jurysdykcji powinny być w wysokim stopniu przewidywalne.

W konsekwencji należy stwierdzić, że zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 44/2001 pracodawcy, którzy wstąpili w prawa swoich pracowników do odszkodowania, mogą – jako osoby, które doznały szkody, i to niezależnie od ich rozmiaru i formy prawnej – powoływać się na przepisy jurysdykcji szczególnej zawarte w art. 8–10 rzeczonoego rozporządzenia.

I tak, pracodawca, który wstąpił w prawa swojego pracownika, aby zrefundować sobie wynagrodzenie wypłacane owemu pracownikowi w okresie jego niezdolności do pracy, i który – jako taki – wytacza powództwo o naprawienie poniesionej przez siebie szkody, może zostać uznany za stronę słabszą od pozywanego przez siebie ubezpieczyciela, i w związku z tym można uznać, iż jest uprawniony do skorzystania z możliwości wytoczenia przeciwko temu ubezpieczycielowi takiego powództwa przed sądami państwa członkowskiego swojej siedziby.

Wynika z tego, że pracodawca, który wstąpił w prawa swojego poszkodowanego w wypadku drogowym pracownika, któremu to pracownikowi pracodawca w dalszym ciągu wypłacał wynagrodzenie, może – w charakterze »poszkodowanego« – pozwać ubezpieczyciela pojazdu, który uczestniczył w wypadku, przed sądy państwa członkowskiego swojej siedziby, jeżeli takie bezpośrednie powództwo jest dopuszczalne.

[...]

Z całokształtu powyższych rozważań wynika, że art. 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 44/2001 w związku z art. 11 ust. 2 rzeczonoego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że mający siedzibę w jednym państwie członkowskim pracodawca, który w okresie spowodowanej przez wypadek drogowy nieobecności swojego pracownika w dalszym ciągu wypłacał mu wynagrodzenie i który wstąpił w prawa owego pracownika względem mającego siedzibę w innym państwie członkowskim zakładu ubezpieczeń ubezpieczającego odpowiedzialność cywilną za pojazd mechaniczny uczestniczący w wypadku, może – w charakterze »poszkodowanego« w rozumieniu art. 11 ust. 2 przywołanego rozporządzenia – pozwać wspomniany zakład ubezpieczeń przed sądy pierwszego państwa członkowskiego, jeżeli takie bezpośrednie powództwo jest dopuszczalne”.

Jednak skoro jednocześnie odstępstwa od zasady ogólnej jurysdykcji sądu miejsca zamieszkania lub siedziby pozwanego mają charakter wyjątku

i podlegają wykładni ścisłej, ich stosowanie nie obejmuje osób, wobec których taka ochrona nie jest uzasadniona [wyroki Trybunału: z dnia 31 stycznia 2018 r. (C-106/17, pkt 41); z dnia 20 maja 2021 r. (C-913/19, pkt 39)]. Nawet jeśli co do zasady, aby zastosować art. 10 i nast. rozporządzenia nr 1215/2012, nie trzeba wprawdzie konkretnie badać i rozważać *ad casum* słabości strukturalnej lub potrzeby ochrony, to jednak w każdym razie nierównowaga w rozumieniu tych przepisów co do zasady nie występuje, gdy powództwo nie angażuje ubezpieczyciela, wobec którego zarówno ubezpieczonego, jak i poszkodowanego należy uznać za słabsze strony [wyrok Trybunału z dnia 9 grudnia 2021 r. (C-708/20, pkt 33)].

- 2.5 Tym samym można z jednej strony stwierdzić abstrakcyjno-generalizującą ocenę potrzeby ochrony w ramach art. 10 i nast. rozporządzenia nr 1215/2012, zgodnie z którą w określonych grupach przypadków – a w ramach tych grup już niezależnie od konkretnej słabości lub potrzeby ochrony w odniesieniu do pozywanego ubezpieczyciela – potrzebę ochrony należy potwierdzić (mianowicie w wypadku wstąpienia w prawa poszkodowanego z mocy ustawy przez spadkobierców lub pracodawców) lub też odrzucić (mianowicie w wypadku zakładów ubezpieczeń społecznych lub wstępujących w prawa poszkodowanego profesjonalnych uczestników obrotu w sektorze ubezpieczeń). Z drugiej strony właśnie utworzenie tych grup przypadków pozwala jednak założyć, że dzięki stypizowanemu podejściu można w wystarczającym stopniu uwzględnić wymóg przewidywalności sformułowany w motywie 15, a jednocześnie pozostaje możliwość utrzymania charakteru wyjątku.

OLG Koblenz (wyższy sąd krajowy w Koblencji) w wyroku z dnia 15 października 2021 r. (12 U 1528/11) zaprzeczył zatem jurysdykcji w zakresie powództw kraju związkowego państwa członkowskiego zgodnie z przepisami art. 9 ust. 1 lit. b), art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 44/2001, stanowiącymi w tym zakresie regulację tożsamą z art. 11 ust. 1 lit. b), art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1215/2012, wyjaśniając w uzasadnieniu, że kraj związkowy Republiki Federalnej Niemiec w odniesieniu do zakładu ubezpieczeń ubezpieczającego odpowiedzialność cywilną nie jest słabszy ani mniej doświadczony pod względem prawnym niż ubezpieczyciel, a jego pozycję można porównać z pozycją zakładu ubezpieczeń społecznych.

Natomiast Trybunał w przytaczanym już wyżej wyroku [wyrok Trybunału z dnia 20 lipca 2017 r. (C-340/16)] potwierdził jurysdykcję w zakresie powództw podmiotu prowadzącego szpital, zorganizowanego na podstawie prawa publicznego, jako pracodawcy wstępującego z mocy ustawy w prawa pracownika w odniesieniu do dalej wypłacanego mu wynagrodzenia; w tamtym przypadku podmiotem publicznym wnoszącym powództwo nie były jednak ani kraj związkowy, ani tym bardziej samo państwa członkowskie Unii Europejskiej, a wydaje się, że właśnie kryterium bycia podmiotem prawa międzynarodowego publicznego można stwierdzić

w sposób wystarczająco abstrakcyjny, aby spełnić wymóg przewidywalności w odniesieniu do jurysdykcji.

3. W świetle powyższego kluczowe znaczenie dla wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie odwołania strony powodowej ma to, czy wykładni art. 11 ust. 1 lit. b), art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1215/2012, choć mają one charakter wyjątku, należy dokonywać w ten sposób, że również samo państwo członkowskie Unii Europejskiej jako pracodawca, który w okresie spowodowanej przez wypadek drogowy (tymczasowej) niezdolności do pracy swojego urzędnika w dalszym ciągu wypłacał mu wynagrodzenie i który wstąpił w prawa owego pracownika względem mającego siedzibę w innym państwie członkowskim zakładu ubezpieczeń ubezpieczającego odpowiedzialność cywilną za pojazd uczestniczący w wypadku, może – w charakterze „poszkodowanego” w rozumieniu wskazanego przepisu – pozwać wspomniany zakład ubezpieczeń przed sąd właściwy dla miejsca zamieszkania niezdolnego do służby urzędnika, jeżeli takie bezpośrednie powództwo jest dopuszczalne. W związku z tym wykładnia rozporządzenia stanowi kwestię sporną pomiędzy stronami i ma kluczowe znaczenie dla wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie odwołania.

Do Trybunału należy zatem skierować wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni w odniesieniu do pytania wskazanego w pkt 2 sentencji niniejszego postanowienia zgodnie z art. 267 TFUE.

[...]